

var fremsatte for at skaane de Indtægter, jeg forrige Gang omtalte. Det faktiske er, at de vil skaane dem. Det ærede Medlem sagde, at det var for at skaane Opholds-kommunen. Skaane den for hvad? For at ansætte sin Skatteprocent noget højere derved og berøve den Muligheden for at være det Skattely, som gør den tiltrækkende netop for disse Indtægter. Det ærede Medlem sagde, at disse Mænd var kun knyttede løst til Erhvervet. Jeg har anført, at de oppebærer en Del af Erhvervets Indtægter. Det ærede Medlem sagde hertil, at deres Del af Erhvervet var allerede beskattet. Jeg tror, at det ærede Medlem tager fejl. Tantiømen bliver af de allerfleste Selskaber o. lign. — jeg ved det ikke, men jeg tror det — fradraget i Overskuddet, idet man faar den som Andel i Driftsudgiften, inden Overskuddet fremkommer. Men det ærede Medlem sagde endvidere, at disse Institutioner, hvortil de vedkommende var knyttede, var Institutioner, som Byerne slikkede sig om Munden efter at faa. Det er muligt, at der kan paapeges saadanne Institutter som Kreditforeningsinstitutter og enkelte andre, som kun er en Behagelighed for Byerne, og som ikke medfører nogen egentlig Udgift for dem — jeg tvivler om, at det overhovedet er muligt at nævne saadanne —, men her er der jo ikke alene Tale om dem. Her er overhovedet Tale om alle Virksomheder. Direktør X., der er Leder af en stor Forretningsvirksomhed, er tillige Medlem af Repræsentantskab og Bestyrelse i en Række Fabrikvirksomheder og Handelsvirksomheder indenfor Kommunen. Han oppebærer derfor en Del af Erhvervsindtægten, og med denne flytter han ud i Skattelyet. Tilbage bliver derimod Virksomheden selv og, hvis det er en Fabrikvirksomhed, hele den ikke saa højt lønnede Arbejderstand, og derved faar Kommunen ikke, som det ærede Medlem fra Frederiksberg (Gødskesen) nævnedes, fuld Dækning for Kommunens Udgifter ved vedkommende Skatteyder. Tilbage i Byen bliver alt det, som bringer Erhvervs-kommunen Udgifter, men ud af Byen kører i Selskabets Bil, med Selskabets Erhvervsindtægt, til Skattelyet den Person, hvis Indtægter Forslaget her søger at begunstige.

Oluf Jensen: Jeg ønsker kun at gøre en kort Bemærkning i Tilslutning til de Ord, der faldt fra det ærede 3die Medlem for 7de Kreds (Kristensen). Jeg vil sige, at det, det kommer an paa, er at imødekomme et Retfærdighedskrav overfor de danske Købstæder. Det er dem, der har

rejst denne Sag og ført den frem gennem en lang Aarrække. Ved første Behandling fremhævede jeg dette og henstillede til de ærede Landboere dog i dette Spørgsmaal at vise dette Retfærdighedshensyn overfor de danske Købstæder. Det glæder mig derfor, at en Landborepræsentant her har taget Ordet i samme Retning, og jeg tør sige, at der ikke er nogen Tvivl om, at man billiger dette Lovforslag indenfor de samvirkende Sogneraadsforeninger. Der er ikke rejst nogen som helst Indsigelse derimod fra Sogneraadsforeningernes Side, og jeg tør sige, at den danske Købstadforening og de forenede Sogneraadsforeninger alle de Gange, vi har drøftet dette Spørgsmaal, har været enige derom. De eneste, der har rejst Indsigelse derimod, er de Stationsbyer og de Kommuner, der ligger omkring de større Byer, de saakaldte „Skattely“. Derfor maa jeg anbefale at forkaste det stillede Ændringsforslag af Retfærdighedshensyn mod de danske Købstæder.

Dalsgaard: Til den ærede fungerende Ordfører kan jeg indskrænke mig til at sige, at jeg har refereret hans Udtalelser korrekt, og det vil den ærede Ordfører finde, naar Referatet af mine Udtalelser foreligger. Til det ærede 3die Medlem for 7de Kreds (Kristensen) skal jeg kun sige: Mon han dog ikke blev er lille Smule betænkelig ved sin Udtalelse om, at det store Flertal af Befolkningen i Danmark vil blive glad ved det Forslag, der foreligger, og finde, at det er en Retfærdighedshandling, ved den Tak, som Formanden for Købstadforeningen nu bragte ham? Jeg synes nok, at denne Tak maatte kunne bringe det ærede Medlem til at tænke lidt nærmere over Sagen en Gang endnu. Jeg venter selvfølgelig ikke, at han skal tage et andet Standpunkt ved Afstemningen. Der er ganske vist ingen Tvivl om, at der er nogle, der tjener store Beløb i Form af Tantiømer, men det er slet ikke det, der er Tale om. Her er Tale om, hvorvidt Erhvervs-kommunen har noget som helst Billighedskrav paa at faa disse Beløb inddraget under den mellemkommunale Beskatning, og det benægter jeg. De Kriterier, som vi i 1903 indsatte for, hvad der skulde være Grundlag med Hensyn til Afgørelsen af, hvorvidt visse Personer skulde svare mellemkommunal Skat eller ikke, har intet med denne Slags Personer at gøre, og det nye Kriterium, vi har sat ind i det følgende Afnit af § 1, har det heller ikke, for det gaar ud paa, at de skal have fast Ansættelse i vedkommende Kommune eller have fast Beskæftigelse der, og det rammer